

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/8/2020
Identifikačné číslo spisu:	9520100023
Dátum vydania rozhodnutia:	08.12.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivetta Macejková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:9520100023.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na verejnom zasadnutí konanom 8. decembra 2021 v trestnej veci obžalovaného L. F. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného L. F. a prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/4/2020 z 27. mája 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného L. F. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/4/2020 z 27. mája 2020 (ďalej aj „Špecializovaný trestný súd" alebo „súd I. stupňa") bol obžalovaný L. F. uznaný za vinného zo spáchania prečinu násillia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona na skutkovom základe, že

- dňa 1. júla 2018 v čase okolo 13:00 hod. v obchodnom dome Kaufland v P., na ulici Q. pri pokladni slovne vstúpil do rozhovoru Rómov T. C., nar. XX. P. XXXX a L. B., nar. XX. T. XXXX vedenom v rómskom jazyku s tým, že rozumie po rómsky, že ho ohovárajú a tiež rozumie slovu „mariben" (v preklade bitka), ktoré v ich rozhovore malo odznietť. Napriek tomu, že T. C. mu vysvetľovala opakoval, že sa nerozprávajú o ňom, z pravého vrečka svojich nohavíc vytiahol zatvárací nôž, otvoril ho a zahnal sa s ním na T. C., čím mu spôsobil rezné poranenie v oblasti medzi hornou perou a nosom a súčasne kričal, že pozabíja všetkých cigánov prítomných v tom čase pri pokladni, že ich rozpára a podreže, že keď budú 50-ti, tak ich podreže, že keď vyjde von všetkých ich rozpára, pričom v tomto čase sa v obchodnom dome nachádzali aj D. W., nar. XX. N. XXXX, jeho družka F. Q., nar. XX. T. XXXX a ich maloletý syn D. H., nar. V roku XXXX, všetci rómskej rasy. Následne vyšiel vonku na parkovisko

pred uvedený obchodný dom, kde s nožom v ruke povedal, že pozabíja všetkých cigáňov, pričom po informácii, že na miesto je privolaná a ide polícia odišiel preč.

Za spáchanie týchto prečinov Špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému L. F.:

Podľa § 359 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

+ + +

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „prokurátor“) čo do výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného L. F. a obžalovaný L. F. vo svoj prospech čo do výroku o vine a súvisiacom výroku o treste.

Odvolanie zahlásil prokurátor priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku a obžalovaný písomným podaním z 2. júna 2020 (č. l. 415, 429 spisu).

Prokurátor v podanom odvolaní navrhol napadnutý rozsudok súdu I. stupňa postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušiť a navrhol, aby Najvyšší súd SR podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám v neprospech obžalovaného L. F. tak, že obžalovaného L. F. uzná za vinného v zmysle podanej obžaloby prokurátora a uloží obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obžaloba prokurátora bola podaná na obžalovaného L. F. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. e) Trestného zákona a s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, ako aj za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona.

Poškodení ako aj ďalší svedkovia, ktorí boli vypočutí v prípravnom konaní, zotrvali na svojich výpovediach a svojimi výpoveďami v podstate vylúčili to, že by akýmkoľvek spôsobom dali akúkoľvek zámienku, príčinu na správanie sa obžalovaného vo vnútri obchodného domu, príčinu na vyhrážanie sa tam prítomným Rómom a fyzické napadnutie poškodeného T. C., pričom rovnako potvrdili, že medzi poškodeným T. C. a L. B. nepadla zmienka o tom, že by sa po rómsky rozprávali o bitke a už vôbec nie o bitke vo vzťahu k obžalovanému. Svedkovia na hlavnom pojednávaní pôsobili dôveryhodne, pričom na všetky skutočnosti a okolnosti si už logicky podrobne s odstupom času spomenúť nevedeli. Obrana obžalovaného, že sa skutku nedopustil z osobitného motívu podľa § 140 písm. e) Trestného zákona, neobstojí. Obžalovaný nemá trvalé bydlisko, nežije usporiadaným životom, dlhodobo žije životom bezdomovca, je preukázané, že pred skutkom bolo u neho pozitívne testovanie na psychoaktívne látky (drogy), má problémy s alkoholom, pričom v tejto súvislosti poukázal na znalecký posudok č. 206/2018, znalkyne MUDr. Kornélie Fabišikovej, podľa ktorého je obžalovaný osobou so zmiešanou poruchou osobnosti, emočne nestálou osobnosťou so zníženou mierou empatie a egocentrizmom. Obžalovaný znalkyni poprel akékoľvek užívanie drog, avšak znalkyňou bolo zistené, že toxikologickým vyšetrením ešte z prvej polovice roka 2018 bola u obžalovaného zistená prítomnosť drog v jeho organizme. Napokon znalkyňa v tomto znaleckom posudku skonštatovala, že vzhľadom na to, že obžalovaný je absolútne nekritický ku konzumácii alkoholu a psychoaktívnych látok, ochranné liečenie obžalovanému nenavrhol uložiť, nakoľko by nespĺnilo svoj účel. O účelovosti tvrdenia obžalovaného, že nekonal z osobitného motívu podľa § 140 písm. e) Trestného zákona svedčí aj to, že až po vyše pol roka od spáchania skutku pri výsluchu v procesnom postavení obvineného zo dňa 10. apríla 2019 uviedol tiež, že nie je žiadny rasista, nemá problém s cigáňmi a že aktuálne sa stretáva s jednou Rómkou, a to Q. K., s ktorou prebýva na ubytovni. Menovanú navrhol ohľadom tohto v prípravnom konaní vypočúť ako svedka, pričom Q. K. bola v prípravnom konaní vypočutá dňa 30. apríla 2019 ako svedok. Q. K. však

na hlavnom pojednávaní využila svoje právo a k veci a k osobe obžalovaného nevypovedala, pričom v tejto súvislosti uviedla, že sa cíti byť stále družkou obžalovaného a z tohto dôvodu využíva svoje právo a vypovedať nebude. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konkrétne uviedol, že s Q. K. nadviazal vzťah asi v januári 2019 po tom, ako bol prepustený z väzby, pričom žili spolu pár mesiacov a ten vzťah ukončil, lebo vo zvýšenej miere požívala alkohol. Na otázku položenú následne obhajcom obžalovaného ďalej obžalovaný uviedol, že aj v súčasnej dobe žije so ženou rómskeho etnika, ktorá má 5 detí z predchádzajúceho vzťahu. Z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní však jednoznačne vyplýva, že obžalovaný sa v predmetnom obchodnom dome pri pokladničných pásoch bez nejakej zjavnej príčiny začal tejto skupine Rómov, najprv slovne agresívne vyhrážať, že všetkých cigánov pozabíja, že ich rozpára, že ich podreže a podobne, pričom následne aj napriek tomu, že sa ho poškodený T. C. ako aj L. B. snažili uklidniť, porezal nožom T. C.. Nemožno sa stotožniť ako súd I. stupňa zhodnotil výpovede svedkov poškodených L. B., T. C. v tom smere, že v prípade ich výpovedí na hlavnom pojednávaní išlo o snahu neuviesť vo vzťahu ku konfliktu s obžalovaným všetko, a to najmä v záujme priťažitiť mu a samých seba postaviť do lepšieho svetla. Títo poškodení sú celou záležitosťou do určitej miery traumatizovaní, a pôsobili tak, že s vecou a nepríjemnou skúsenosťou obžalovaným nechcú mať nič spoločné, pričom v ich vyjadreniach nie sú žiadne prvky tendenčnosti, či účelovosti vypovedať na hlavnom pojednávaní tak, aby obžalovanému priťažili a seba samých postavili do lepšieho svetla. Naopak obžalovaný sa vykresľoval do potenciálnej obete a z vykonaného dokazovania nevyplýva, že sa mal obžalovaný cítiť ohrozený Rómami, nakoľko v obchodnom dome boli takmer výlučne príslušníci tohto etnika. Nemožno sa stotožniť ani so záverom súdu I. stupňa, že zo strany obžalovaného išlo o konanie v hneve, afekte na priamo ním vnímanú situáciu, pretože tomuto záveru dokazovanie vykonané v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní nezodpovedá. Konanie obžalovaného možno nepochybne považovať za konanie z osobitného motívu podľa § 140 písm. e) Trestného zákona s tým dôrazom, že obžalovaný konal voči Rómom nie v situačnom hneve, afekte, či v obave o bezpečnosť, ale v priamom úmysle a z osobitného motívu podľa § 140 písm. e) Trestného zákona, čo vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 27. mája 2020. Pokiaľ ide o výšku trestu, obžalovaný bol veľa krát súdne trestaný, ako aj ohľadom na to, že sa obžalovaný stavia k spáchanej trestnej činnosti nekriticky, na naplnenie účelu trestu je potrebné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody minimálne vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Obžalovaný L. F. prostredníctvom obhajcu navrhol oslobodiť obžalovaného spod obžaloby v časti týkajúcej sa prečinu násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a v časti týkajúcej sa prečinu výtržnosti zohľadniť pri ukladaní trestu priznanie tohto skutku.

Obžalovaný pred súdom na hlavnom pojednávaní priznal, že sa dopustil prečinu výtržnosti, keď prehnane reagoval na verbálny útok okolostojacich občanov rómskej národnosti pri inkriminovanej udalosti v Kauflande. Obžalovaný ale pred súdom na hlavnom pojednávaní tiež striktne odmietol, že by jeho útok na okolostojacich občanov rómskeho etnika bol motivovaný nenávisťou alebo inou negatívnou pohnútkou viažucou sa k príslušnosti tam okolostojacich občanov k ich rómskej národnosti, resp. rómskemu etniku. Ak by okolostojaci občania rómskeho etnika v Kauflande pri pokladni dali pokoj a verbálne na neho neútočili, ani k žiadnej výtržnosti by absolútne nebolo došlo. Súd I. stupňa teda nesprávne vyhodnotil tú okolnosť, že obžalovaný L. F. bol iniciátorom konfliktu v Kauflande. Naopak L. F. bol vyprovokovaný okolostojacími občanmi rómskeho etnika, ktorí zrejme pre jeho fyzický vzhľad slovne na neho útočili, čo vyvolalo u obžalovaného L. F. obavu o tom čo sa bude ďalej diať. Preto reagoval obžalovaný spôsobom, aby už na neho slovne neútočili. Obžalovaný chcel pri pokladni len zaplatiť a ísť preč svojou cestou. Rovnako to platí aj pri situácii, ktorá pokračovala pred Kauflandom. Obžalovaný neútočil, naopak to bol L. B., ktorý po ňom hodil železnú tyčku. Obžalovaný nechcel konflikt, tento útok neopätoval a spreď Kauflandu odišiel. Obžalovaný uviedol, že nenaplnil znaky skutkovej podstaty prečinu násilia proti skupine obyvateľov. K výtržnosti sa naopak priznal a skutok aj oľutoval.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle §

317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné a odvolanie prokurátora je tiež nedôvodné, pokiaľ ide o výrok o vine a jeho požiadavku danosti právnej kvalifikácie spáchania skutku z osobitného motívu podľa § 140 písm. e) Trestného zákona a rovnako požiadavku sprísniť trest obžalovanému.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že súd I. stupňa v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Súd I. stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

K výroku o vine obžalovaného:

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom poznamenáva, že odsudzujúci výrok o vine má jednak skutkovú časť (vetu), a jednak právnu časť, teda právnu vetu a právnu kvalifikáciu. Skutková veta odráža faktické okolnosti, ktoré sú právne relevantné z hľadiska základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu, teda kvalifikačne použitého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona. Formulácia „uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu“ (§ 163 ods. 3 Trestného poriadku) znamená povinnosť uviesť vo výroku o vine odsudzujúceho rozsudku okrem skutkovej vety aj tzv. právnu vetu, vychádzajúcu zo znenia ustanovenia (ustanovení), použitého (použitých) na právnu kvalifikáciu činu, ktoré sú označené vo výroku o vine zákonným pomenovaním a číselným paragrafovým označením (stanovisko č. 14 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a súdov Slovenskej republiky č. 2/2019).

Ku skutkovým záverom v rozsudku súdu I. stupňa treba uviesť, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní bolo vykonané kompletne, dôsledne a skutková veta odcudzujúceho rozsudku výroku o vine bola sformulovaná správne. Rozsudok súdu I. stupňa je odôvodnený presvedčivo a to dôvodu, že vo veci bolo vykonaných niekoľko jednoznačných a pre vec postačujúcich dôkazov, ktoré bez akýchkoľvek pochybností preukazujú vinu obžalovaného.

Navyše skutok kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona korešpondoval s postojom obžalovaného, ktorý skutok nepopieral, oľutoval a priznal sa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si osvojil hodnotenie dôkazného stavu súdom I. stupňa, a preto považuje skutky sformulované v enunciiate (výroku) rozsudku v súlade s podanou obžalobou, za plne opodstatnené a správne.

Naopak snaha obžalovaného L. F., spochybniť skutkový záver súdu I. stupňa v časti týkajúcej sa prečinu násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona uvedeného v rozsudku, nepresvedčili Najvyšší súd SR o opodstatnenosti odvolania obžalovaného, konkr. V tejto časti výroku o vine, konkrétne jej právnej časti, keď obžalovaný namietal, že sa nedopustil prečinu násilia proti skupine obyvateľov, ale len prečinu výtržníctva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky následne preto musel posúdiť skutočnosť, či sa obžalovaný L. F. dopustil prečinu násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a zároveň posúdiť aj odvoláciu námietku prokurátora, či spáchal uvedený prečin z osobitného motívu podľa § 140 písm. e) Trestného zákona [§ 359 ods. 2 písm. a) Trestného zákona].

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že súd I. stupňa zrozumiteľne vysvetlil aké právne úvahy ho viedli k záveru o právnej kvalifikácii a tieto následne dôsledne a správne odôvodnil a vysvetlil, keď

konanie obžalovaného posúdil ako prečin násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že prokurátor sa nedôvodne domáhal aplikácie konania obžalovaného z osobitného motívu podľa § 359 ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. e) Trestného zákona.

Podľa § 359 ods. 1 Trestného zákona, kto sa skupine obyvateľov vyhráža smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, alebo spôsobením škody veľkého rozsahu, alebo kto použije násilie proti skupine obyvateľov, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 359 ods. 2 Trestného zákona odňatím slobody až na 3 roky sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v ods. 1

a/z osobitného dôvodu,
b/závažnejším spôsobom konania,
c/verejne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že obsah vyhrážky pri trestnom čine násilia proti skupine obyvateľov je konkretizovaný hrozbou usmrtenia, ublíženia zdravia a škodou veľkého rozsahu. Vyhrážka musí byť mienená vážne alebo aspoň musí byť tak prednesená, že môže byť spôsobilá vyvolať obavu, že páchatel splní to, čím sa vyhrážal. Nevyžaduje sa, aby u poškodeného obavu skutočne aj vyvolala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že je pravdou, že v danom prípade sa obžalovaný L. F. osobám rómskeho etnika vyhrážal smrťou a ťažkou ujmom na zdraví, čo bez akýchkoľvek pochybností vyplýva z výpovedí svedkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však konanie obžalovaného L. F. charakterizoval ako konanie v hneve, a nie ako konanie z nenávisti, pretože o nenávisť by išlo, len ak by bol obžalovaný L. F. iniciátorom konfliktu, bez predchádzajúceho podnetu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že v konaní obžalovaného L. F. išlo o konanie v hneve, v afekte, v strese, na priamo ním vnímanú situáciu, konkr. že osoby rómskeho etnika mali rozprávať o ňom, o bitke, pričom súčasne vnímal, že ak sa voči ním a ich konaniu určitým spôsobom nevymedzil, môže byť predmetom útoku iných osôb toho istého etnika, ktoré sa na mieste nachádzali.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, zhodne ako súd I. stupňa, uznal len právnu kvalifikáciu prečinu násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona v uvedenom v rozsudku a skutočnosť, že by mal obžalovaný L. F. konať z osobitným motívom podľa § 140 písm. e) Trestného zákona, vypustil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky námietku obžalovaného L. F., že má, resp. mal družku rómskeho etnika, považuje za účelovú, pretože sám obžalovaný potvrdil, že sa s Q. K. stretával od januára 2019, pričom vzhľadom na čas spáchania skutku obžalovaného júl 2018 považoval Najvyšší súd SR takýto argument za nevierohodný, s cieľom tendenčne poprieť (oslabiť) - páchanie trestnej činnosti - prečin násilia proti skupine obyvateľov.

K výroku o treste obžalovaného:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že prokurátor a obžalovaný L. F. odvolaním napadli výrok o treste, pričom najvyšší súd dospel k záveru, že prokurátor v neprospech obžalovaného L. F. nedôvodne a obžalovaný vo svoj prospech nedôvodne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti v zmysle § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, ale aj ostatné ustanovenia majúce vplyv na rozhodnutie o druhu a výmere trestu, a dospel k záveru, že trest uložený súdom I. stupňa je postačujúci a dostatočný, pričom trestná sadzba za prečin násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona je daná v rozmedzí 6 (šesť) mesiacov až 3 (tri) roky, a s prihliadnutím na § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona je následne upravená v rozmedzí 16 (šestnásť) mesiacov až 3 (tri) roky (§ 38 ods. 4 Trestného zákona).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zhode so súdom I. stupňa považoval uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov za dostatočný, zodpovedajúci všetkým okolnostiam prípadu ako i osobe obžalovaného L. F..

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že u obžalovaného L. F. zákonom sledovaný účel môže splniť jedine nepodmienečný trest odňatia slobody a to v zákonom stanovenej trestnej sadzbe. Takýto trest je nevyhnutný na prevýchovu obžalovaného L. F., ale aj ako represia v tomto štádiu jeho narušenia kriminálnou minulosťou a tiež z pohľadu individuálnej, ale aj generálnej prevencie.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný L. F. bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre iný úmyselný trestný čin, bolo nevyhnutné zaradenie obžalovaného L. F. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom strázenia v súlade s § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na horeuvedené rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.